

דברי מאיר

מאצרוזתני של הרה"ג רבי מאיר סנדר שליט"א

מו"צ בירושלם תובב"א ומה"ס 'דברי מאיר' ועוד

כס"ד

חשוון התשפ"ג

גליון מס' 51

השיעור השבועי בהלכה ואגדה של מורנו הרב שליט"א אי"ה מידי יום רביעי בשעה 18:15 בבנין הישיבה הגדולה 'הכמות שלמה' רח' הזייד"א 21, בית וגן - ירושלים

אמר רבי מאיר

המאמר החודשי

מאצרוזתני הרב שליט"א

עבודת החודש:

"האר פניך - ונושעה!"

< מה נשתנה חודש מר-חשוון?

אנחנו נכנסים כעת לחודש חשוון, ומבואר בספרים שאחד הטעמים שהוא נקרא "מר חשוון" כי הוא חודש שאין בו שום חג, ובאמת יש עוד הרבה חודשים בלי חגים כגון: טבת, תמוז, אב, אך נראה לי שהיות ויש בהם תעניות שהם מדברי נביאים והם: עשרה בטבת, י"ז בתמוז, ט' באב, **ועליהם אמר הנביא:** "צום העשירי וכו' יהפך לבית ישראל לששון ולשמחה" - ממילא היות והם עתידים להתהפך למועדים ולימים טובים כבר יש בהם כעת את התנוצצות אור הגאולה והם נותנים אור לחודש ההוא. וכן בחודש אב יש את ט"ו באב שעליו **אמרו חז"ל (תענית כ"ו ע"ב):** "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים" [אגב, המאירי (שם) כותב שהכוונה של חז"ל: "לא היו ימים טובים" היינו שאף שבשאר מועדים יש דין שמחה בימים אלו של חמשה עשר באב ויום הכיפורים יש לשמוח שמחה יתירה, ולכאורה דבריו הם מעצם משמעות המשנה שכתוב: "לא היו ימים טובים" ומשמע מה שהם הימים הטובים ביותר בשנה יותר משאר ימים טובים]. וחודש אלול הוא חודש של קרבת אלוהים, שהוא בבחינת: "אני לדודי ודודי לי", וא"כ הוא ודאי כולו נקרא יום טוב, וממילא נשאר שרק חודש חשוון אין בו חגים.

< נתן לנו את השבת - דיינו!"

ומה באמת עושים שאין שום חג בחודש זה, לכן הוא נקרא "מר"? **התשובה היא:** הוא נקרא מר כלפי המתיקות שהייתה בימים הקודמים לו ולא שהוא באמת מר, שהרי אין שום מרירות ליהודי שעובד את ה' והוא שמח על כל ברכה שהוא מברך וזה שייך בחיי היום יום הרגילים, ובפרט שיש בכל שבעה ימים את יום השבת שהוא יום שכולו שבת ומנוחה יום שדרגתו גבוהה מכל ימים טובים.

ובאמת אנחנו מתחילים בסוף חודש תשרי את התורה מחדש לאחר שסיימנו אותה בשמחת תורה, ומתחילים לקרוא מתחילת בראשית ששם מבואר כל עניין בריאת העולם ומסתיים בפסוק: "ויכלו השמים והארץ וכל צבאם ויכל אלוקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה ויברך אלוקים את יום השביעי ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוקים לעשות" - ונ"ל שבא לרמוז לנו שאפילו בחשוון שאין בו חגים אבל יש בו שבת קודש שהיא בבחינת ההתאחדות של היהודי עם בוראו - **וכמו שמאריך בזה בספה"ק "חובת התלמידים" להרה"ק ר' קלונימוס קלמן מפיאסצנה זיע"א הי"ד (עיי"ש בפרק על שב"ק) - יש לנו לשמוח הרבה.**

וכמו שהוכרתי כבר פעמים רבות מה שאמר הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב זיע"א לחסידים במוצאי שמחת תורה כשראה עליהם דכרון מסוים מסוים הימים הגדולים האלו: **"אותו רבש"ע של "אתה בחרתנו" הוא אותו רבש"ע של "אתה חוננתנו"!**... - וכוונתו ליסוד הני"ל, שאנחנו עובדים את ה' בכל מצב, וממילא לא משנה לנו איך ובאיזה צורה יש לנו לעבודו, ולכן זה באמת הרגשה פחות נעלית לרדת מיום כיפור, סוכות, שמחת תורה ישר אל חיי היום יום, אך כשהאדם חושב לעצמו שזה מה שה' רוצה ממני עכשיו הרי שהוא שמח וממירות היא רק כלפי החגים ולא כלפי היום יום כעת, היינו כמו שביארתי לעיל שזה מר כלפי החגים, וזה כולי עלמא מודו שאין זה ימים נשגבים כמותם, אך כלפי עבודת ה' כעת יש לו לאדם להניח את דעתו שעדיין נשאר לו הרבה תורה ומצוות לעשות.

< אור ושמחה לישועות ולעבודת ה' והעיקר הגדול בזה שבזה הוא זוכה לשמחה שהרי אי אפשר לעבוד את ה' בלא שמחה - **וכמו ששמעתי מהגה"צ ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א (בשמחת בית השואבה בחוה"מ סוכות שנה זו ביום ההילולא של הרה"ק ר' נחמן מברסלב זיע"א) שפתח את דבריו בפסוק (תהילים):** "האר פניך ונושעה" - שדוד המלך ע"ה אומר ומבקש מהקב"ה: "מה אני מבקש ממך רבש"ע?" "האר פניך!" - רק תיתן לי אור! וברגע שיהיה לי "אור פניך" הרי שמיד מתגמדים כל הצרות ונעלמים ומיד יש: "ונושעה!" וחזר על זה כמה פעמים, שכשיהודי נמצא בחושך ["טינקעל" - כלשונו באידיש] זה הצרה הגדולה ביותר, וכשיש אור פני ה' ממילא מגיעים לשמחה, וזו היא עבודת ה' הגדולה ביותר **וכמו שאמר הכתוב (תהילים):** "עבדו את ה' בשמחה בואו לפניו ברננה".

שנזכה לחודש טוב ומבורך מלא בשמחה ובאור, אמן.

אור החיים

פרקי חיים מרובותינו הקדושים שיום פקידת שנתם בהודש זה

ביום כ"ד חשוון חל היארצייט של כ"ק האדמו"ר ר' גדליה משה מזוועהיל זיע"א - כיהן כאדמו"ר 5 שנים בלבד, משנת תש"ה שנפטר אביו הרה"ק ר' שלומקה מזוועהיל זיע"א, ועד לשנת תש"י שאז נפטר. **נתפרסם קברו בשנים האחרונות כסגולה להכל - בהליכה לשם ב"שני, חמישי ושני" ולבקש על דבר אחד. אך באמת תמיד ידעו צדיקי ירושלים מקברו גם בימים רגילים - ואני הלכתי שנים רבות לשם ביום היארצייט וגם בימים רגילים ותמיד היה אנשים, ונראה סוד הענין - שהיה לו אהבת ישראל עצומה!** [וכמו ענין הרשב"י זיע"א - שזה סודו - אהבת ישראל - וכמו שהאריך המקובל הגה"צ ר' גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א בספרו "טיב הרשב"י" - וכמו שהארכתי בשיעור על ל"ג בעומר - וכמו שאמר "כולני לפטור כל העולם וכו' - ובזוה"ק: "זכאה חולקיה דישראל" - ולכן כל ישראל באים לשם תמיד], ומי שאוהב את ישראל - ישראל מחזירים לו אהבה גם אחר פטירתו.

מסופר עליו בספר "יסוד צדיק" שאמר: **"אני מעדיף שיחתכו לי את האצבע ולא יצטער יהודי!"** בענותנותו לא רצה כלל להיות אדמו"ר - אלא שמרן המהרי"צ דושינסקי זיע"א - מרא דארעא דישראל שלח אליו - ואמר: שאינו יכול לשמוע הצרות של ישראל, שליבו נשבר מהם!

ישנו שם עוד סיפור נפלא שסיפרתי פעמים רבות [וכמו שאומר הבה"ח ר' דניאל הירש שיחי'] אך לא אתאפק מלספרו: שפעם כשהיה הרה"ק בשבת במירון - ואז לא היתה בנויה כהיום (מדובר לפני יותר מ-70 שנה) עם כפר ומושב - וישנו האורחים בתוך מערת ובנין הציון שאותם בנה כבר הרה"ק ר' אברהם גלאנטי זיע"א בזמן הארז"ל - וחלק אמרו תהילים וזוהר וכו' [בדרך אגב, זכיתי להיות שם בליל ש"ק בשעה מאוחרת מאד, ותמיד היה שם אנשים ליד הציון], והתחילו הבריות מריבים ביניהם - אלו שרצו לישון אמרו: שקט! ואלה שאמרו תהילים וכדו' אמרו בקול גדול, ואמר הרה"ק: "מי אמר מה ר' שמעון רוצה יותר - את התהילים שלכם או שיהודי יוכל לישון", **ותיכף כבו כל הנרות ויכלו לישון ויהי לנס!** [מן הראוי לציין מה שהיה אומר מרן הגר"י סלנטר זיע"א: שמעתי יהודים עומדים מחוץ לבית וצועקים: קדושה! ולא ראיתי שעומדים מחוץ לבית ואומרים: סעודה! דהיינו שיש לדאוג גם לגשמיות של השני]. עוד נציין שבספרים עליו מסופר (יש צילום של זה) **שהוא מהיחידים שקיבלו סמיכה לרבנות ממרן הגר"ח מבריסק זיע"א** [ופשוש שזה יחידים, כי תתארו לכם מה זה מבחן של מרן הגר"ח זיע"א...].

ת.נ.צ.ב.ה.

מתוך 'השיעור השבועי של מוה"ר שליט"א: כ"ב מר-חשוון התש"פ - גליון מס' 98

